

Ika-14 na Linggo sa Karaniwang Panahon

Zacarias 9,9-10; Roma 8,9. 11-13; Mateo 11,25-30

Ang pamilyang lumalapit kay Kristo

PANIMULA

Minsan, bumisita ang isang kura paroko sa isang matandang babae na nag-iisang nakatira sa isang maliit na paupahang bahay. Sa mesa ay may tatlong bagay: isang magaspang na Biblia, isang larawan ng kanyang pamilya, at isang maliit na alporhas.

Naging mausisa ang kura paroko at tinanong ang tungkol sa alporhas. Ngumiti ang babae at sinabi: *“Kapag nalulula na ako, inilalagay ko ang aking mga alalahanin sa alporhas na ito. Hindi ko lahat sila nareresolta, inaakala ko lamang na inilalagay ko sila doon. Pagkatapos ay tahimik akong umuupo at sinasabi: ‘Panginoon, ikaw na ang magdala nito.’”*

Sinabi ng kura paroko pagkatapos: “Napagtanto ko na natuklasan niya ang isang napakalalim na bagay tungkol sa panalangin. Natuto siya kung paano ibigay ang hindi niya kayang dalhin.”

Mga mahal na kapatid, sa bawat pamilya, ang buhay ay pinananatiling magkakasama ng mga relasyon. Pumupunta tayo rito ngayon bilang mga taong magkakaugnay sa maraming paraan—sa dugo, sa pagkakaibigan, sa pananampalataya, at sa karanasang magkasamang pinagdaanan. Ang ilan sa mga relasyong ito ay nagbibigay sa atin ng kagalakan at lakas; ang iba ay may kasamang pag-aalala, katahimikan, o sakit.

At gayon pa man, sa katotohanang ito mismo tinatawag tayo ng Diyos ngayon bilang kanyang pamilya.

Ang Ebanghelyong maririnig natin ngayon ay direktang nagsasalita sa ating buhay:

“Lumapit kayo sa akin, kayong lahat na napapagod at nabibigatan sa inyong mga pasanin, at bibigyan ko kayo ng kapahingahan.”

Pumupunta tayo rito na may dala-dalang maraming bagay. Ang ilan ay nakikita—karamdaman, pananagutan, mga alalahanin sa pamilya. Ang iba ay nakatago—pangamba, pagkakasala, pagod, ang presyon na panatilihing buo ang lahat. At minsan maging ang pananampalataya mismo ay parang isa pang gawain na dapat nating pamahalaan.

Ngunit hindi nakatayo si Kristo nang malayo. Nakatayo siya sa gitna ng ating buhay at sinasabi: **Magpunta ka sa akin.**

Hindi: “Ayusin mo muna ang lahat.” Hindi: “Maging malakas ka muna sa iyong sarili.”

Kundi lamang: **Halika.**

At kaya, bilang isang pamilyang nagtitipon sa pananampalataya, dinadala natin ang lahat ng ating sarili—at ang lahat ng nagpapabigat sa atin—sa kanyang harapan.

HOMILYA: “HALIKA SA AKIN AT MAKAKAHANAP KA NG PAHINGA PARA SA IYONG KALULUWA”

Minsan, dumating ang isang manlalakbay sa isang abalang pandaigdig na paliparan pagkatapos ng mahabang biyahe. Sa kanyang mga kamay ay dalawang mabibigat na maleta. Sira na ang isang gulong, at tuwing ilang hakbang ay nadadampi ang maleta, pinipilit siyang ituwid ang direksyon nito. Sa kanyang likod ay isang alporhas na puno hanggang sa mabanat ito. Sa kanyang kamay ay may hawak din siyang lalagyan ng tuusan—at, kahiyahiyang, isang kahon ng regalo na nangako siyang ihahatid.

Sa isang punto, huminto na lang siya sa gitna ng terminal at mukhang hapo na. Napansin siya ng isang kawani at sinabi,

halos walang pag-aalala: “Alam mong pinahihintulutan kang bitawan ang ilan sa iyong mga dala doon.”

Sumagot ang lalaki: “Hindi ko kayang gawin yan. Lahat sila ay mahalaga.”

Ngumiti ang kawani at sinabi: “Maari. Ngunit hindi lahat ay puwedeng ng dalhin nang ganito.”

Ang sandaling iyon ay kumukuha ng isang bagay mula sa Ebanghelyo ngayon.

Mga mahal kong mga kapatid,

Lahat tayo ay may dala-dalang mga bagay—ang ilan ay kinakailangan, ang ilan ay ipinataw sa ating sarili, ang ilan ay tahimik na dumudurog sa atin. At sa katotohanang iyon ay nagsasalita si Hesus ng mga salitang halos imposible:

“Lumapit kayo sa akin, kayong lahat na napapagod at nabibigatan sa inyong mga pasanin, at bibigyan ko kayo ng kapahingahan.”

Hindi payo. Hindi programa. Hindi sistema. Kundi isang imbitasyon: *Halika sa akin*.

1. Ang Haring dumarating nang naiiba

Ibinibigay sa atin ng propetang Zacarias ang unang susi sa pag-unawa sa imbitasyong ito. Inihayag niya ang isang hari: ***“Masdan ninyo, dumarating sa inyo ang inyong Hari, mapagpakumbaba at nakasakay sa isang asno.”***

Sa sinaunang mundo, halos kakatwa iyon. Ang mga hari ay dumarating sa mga kabayo, simbolo ng digmaan at kapangyarihan. Ngunit ang haring ito ay dumarating sa isang asno—isang hayop ng kapayapaan, pagdadala ng pasanin, pang-araw-araw na buhay.

Isang mananalaysay ang nagpansin noong si Alejandrang Dakila ay lumakad sa mga rehiyon, ang mga tao ay sumusuko o

niyuyurakan. Ngunit ang haring si Zacarias ay hindi gumagawa ng alinman sa dalawa. Pumasok siya nang naiiba. Tahimik. Mapagkumbaba. Malapit.

At ipinapakita ng Ebanghelyo ang katuparan nito kay Kristo: pumapasok sa Herusalem hindi sa mga hukbo, kundi sa mga palad at luha; hindi upang mangibabaw, kundi upang iligtas sa pamamagitan ng pagmamahal.

Mahalaga ito. Sapagkat ang nagsasabing *“Halika sa akin”* ay hindi isang malayong tagapaghari. Siya ay isang hari na kasama ng kanyang mga tao sa daan.

2. Ang mga pasanin na hindi natin palaging nararamdaman

Pinangalanan ni Hesus ang isang bagay na napakatao: *pasanin*.

Ang ilan sa mga pasanin ay halatang-halata: karamdaman, kalungkutan, pinansiyal na kahirapan, pag-igting sa pamilya. Ang iba ay hindi gaanong nakikita ngunit kasing-tunay: presyon na magtagumpay, takot sa kabiguan, pangangailangang palaging maging may kakayahan.

Ang isang makabagong halimbawa ay maaaring ang patuloy na dihital na ingay na tinitirhan ng marami—mga mensahe, inaasahan, paghahambing. Tinawag ito ng isang sikolohista na “ang tiraniya ng pagkakaroon”: ang damdamin na hindi tayo kailanman lubos na pinahihintulutang magpahinga.

At may mga espirituwal na pasanin rin: pagkakasala na hindi pumipiglas ng hawak nito, ang pakiramdam na hindi sapat, kahit sa harap ng Diyos.

Minsan, nang hindi natin namamalayan, nagiging katulad tayo ng manlalakbay sa paliparan—nagdadala ng mga bagay na hindi tayo nilayong dalhin nang mag-isa.

3. Ang “Halika sa akin” ay hindi isang utos, kundi isang pintuan

Hindi nagsisimula si Hesus sa pagsasabing: “Ayusin mo ang iyong buhay.”

Hindi niya sinasabi: “Maging malakas muna.” Sinasabi niya: **“Halika.”**

At ipinapakita ng Ebanghelyo ang mga taong ginagawa nang eksakto iyon:

- Ang babae na nagdusa ng maraming taon ay humipo ng kanyang damit.
- Ang ketongin ay lumapit kahit siya ay itinakwil.
- Si Zaqueo ay umakyat ng puno para lamang makita siya.
- Kahit ang magnanakaw sa krus ay lumingon sa kanyang huling hininga.

Wala sa kanila ang lumapit na may perpektong buhay. Lumapit sila na may pangangailangan.

Isang simpleng katotohanan ang lumalabas: ang pananampalataya ay nagsisimula hindi sa tagumpay, kundi sa paglapit.

May isang magandang kwento mula sa mga Amang disyerto ng unang Kristiyanismo. Isang batang monghe ang minsan ay nagtanong sa isang matandang abad: “Ano ang dapat kong gawin para mahanap ang Diyos?” Simpleng sumagot ang matanda: “Humayo ka kung saan ka minamahal.”

Iyon ang sinasabi ni Hesus: *Halika sa akin—kung saan ka na minamahal.*

4. Ang “pasanin” na nagbabago ng lahat

Pagkatapos ay nagdagdag si Hesus ng isang nakapagtataakang larawan:

“Pasanin ninyo ang aking pamatok at matuto kayo sa akin... sapagkat magaan ang aking pamatok at magaan dalhin ang aking pasanin.”

Ang pamatok ay karaniwang nangangahulugang pamamahala, paggawa, sama-samang timbang. Ang dalawang baka ay nakatali upang magtulungan sa iisang direksyon.

Ngunit narito ang susi: hindi sinasabi ni Hesus na dala mo nang mag-isa ang pamatok.

May isang lumang kaalaman sa pagsasaka: ang isang malakas na baka na mag-isa ay madaling mapagod sa ilalim ng mabigat na araro. Ngunit kapag wastong nakamatok sa isa pa, ang mas matibay ay tahimik na nagdadala sa mas mahina. Ang pasanin ay muling ibinahagi. Nagiging posible na ang paggalaw.

Nagsasabi ang Ebanghelyo ng isang katulad na bagay: ang iyong buhay ay hindi na dinadala nang mag-isa. Inuulit ito ni San Pablo sa pangalawang pagbabasa ngayon:

“Ang Espiritu na nagbangon kay Hesus mula sa pagkamatay ay namamahay sa inyo.”

Hindi nagmamasid ang Diyos mula sa malayo. Ang Diyos ay naroroon na sa loob ng pakikibaka.

5. Bakit minsan ay hindi nakikita ng mga "marurunong" ang nakikita ng mga "maliliit"?

Pagkatapos ay pinupuri ni Hesus ang Ama dahil ang mga bagay na ito ay nakatago sa “matatalino” at naibubunyag sa “mga maliliit.”

Hindi ito pag-atake sa katalinuhan. Ito ay isang babala tungkol sa pagiging sariling-sapat.

Ang isang bata ay hindi humaharap sa buhay na may hangaring kontrolin ang lahat, kundi may bukás na puso at isipan. Marunong siyang tumanggap

May isang tahimik na kabalintunaan sa Ebanghelyo: ang mga nag-aakalang nakikita at nauunawaan nila ang lahat ay siya pang madalas na hindi nakakakita ng pinakamahalaga.

Ang pananampalataya, sabi ni Hesus, ay hindi tungkol sa pag-agaw sa Diyos. Ito ay tungkol sa pagtanggap sa Diyos.

6. Ang pahingang ibinigay ni Hesus

Ano ba talaga ang ipinangako ni Hesus? Hindi pagtakas. Hindi isang buhay na walang pakikibaka. Kundi **pahinga para sa iyong kaluluwa.**

Hindi ito tulog. Hindi pag-atras. Ito ang tinatawag ng mga Awit na “mabubuting pastulan” at “tahimik na tubig”—ang karanasan ng pagkaing panloob na pinagbago.

Maraming Kristiyano ang nakatuklas sa mga katotohanang ito sa napaka-ordinaryong paraan: isang tahimik na panalangin sa umaga, isang sandali ng katahimikan pagkatapos ng mahirap na araw, isang pag-uusap kung saan ang isang tao ay tunay na nakikinig.

7. Ang isang haring unang nagdala ng krus

May isang huling kalaliman sa Ebanghelyong ito: hindi lamang nag-aalok si Hesus ng pahinga—siya mismo ay nagiging daan ng pahinga.

Siya mismo ang nagdadala ng pinakamaigting na pasanin: pagtangga, pagdurusa, ang krus. Ang ibig sabihin nito ay ang kanyang imbitasyon ay hindi manilay-nilay. Ito ay nabuhay.

Hindi niya sinasabi: “Humayo ka kung saan hindi pa ako pumunta.”

Sinasabi niya: “Halika kung saan ako naroroon.”

At kung saan siya naroroon, palagi itong kasama ng mga nagpapasanin.

KONKLUSYON – Isang Pangwakas na Kwento

May isang kwento ng isang gabay sa bundok na nangunguna sa mga manlalakbay sa isang mahirap na pag-akyat. Isang manlalakbay ay nagpumilit na dalhin ang lahat ng kanyang mga sariling kagamitan, tumatanggi sa tulong. Habang nagpapatuloy ang pag-akyat, bumabagal siya, napagod, at sa huli ay nalagpasan.

Tahimik na kinuha ng gabay ang isa sa kanyang pinakamabibigat na panlagyan, isinuot ito sa kanyang sarili, at sinabi: “Nag-aakyat ka pa rin. Ngunit hindi ka na nag-iisang nag-aakyat.”

Hindi naging madali ang pag-akyat. Ngunit naging posible na muli ito.

Iyan ang Ebanghelyo.

Hindi inaaalis ni Hesus ang bawat timbang mula sa ating buhay. Ngunit tinututulan niya na dalhin natin ang mga ito nang mag-isa.

At kaya muli niyang sinasabi ngayon:

“Lumapit kayo sa akin... at makakasumpong kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa.”

Amen.

- **Translated by William Valdez, Jr., Perth**